УДК 78.2; 78.2У

<https://orcid.org/0000-0002-5436-6986>

Тереса Мазепа

ЛЄШЕК МАЗЕПА – ВИДАТНИЙ ДОСЛІДНИК МУЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ЛЬВОВА І ГАЛИЧИНИ: ВІД СЕРЕДНЬОВІЧЧЯ ДО СЬОГОДЕННЯ

Метою даної статті є аналіз підстав формування особистості визначного українсько-польського дослідника музичної культури Львова і Галичини, історика, архівіста, культурно-громадського діяча, освітянина Лешека Мазепа, становлення його світоглядної системи та комплексу наукових позицій, їх втілення в його науковій і культурно-громадській діяльності. **Методологія дослідження.** На підставі аналізу найбільш новаторських та знакових праць систематизуються та узагальнюються принципи його наукової діяльності. **Наукова новизна.** Розгляд методологічних підстав, аргументації та переконань науковця у сфері комплексного аналізу полікультурних джерел музичної історії краю, українсько-польських музично-мистецьких контактів, етапності та різновидів музичного шкільництва створює підґрунтя для оцінки значимості його здобутків та логіки розбудови подальших досліджень у кожному з генеральних напрямків, започаткованих Л. Мазепою. **Висновки дослідницької роботи.** Окреслено коло наукових зацікавлень Л. Мазепа, особливості стилю наукової діяльності, специфіку аргументації, дискусивність та контраверсійність щодо усталених псевдонаукових позицій.

Ключові слова: Лешек Мазепа, Львів, Львівська консерваторія, музична культура Львова та Галичини, музична освіта, музикознавство, історія, польсько-українські взаємини.

Мотто: Пам'ять серця називається вдячністю...

Філ Босманс

Актуальність теми дослідження. Постать професора Львівської національної музичної академії імені М. В. Лисенка Лешека Мазепа znana і шанована не тільки у музично-мистецькому середовищі, але і серед істориків, мистецтвознавців, культурологів, які цікавляться історичним минулим Львова та Галичини. Вагомість і непересічність особистості цієї постаті полягає ще й у тому, що він відомий широкому загалові не тільки як музикознавець, але і як культурно-громадський діяч, організатор музичного життя, популяризатор музичної культури. Він був піонером і беззаперечним науковим авторитетом у сфері дослідження історії музичної культури Львова від найдавніших часів до сучасності. Його фундаментальні праці і статті, присвячені музичній культурі Галичини періоду XV–XX століть, відомі не лише в Україні, а й за її межами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Масштаб напрацювань, їх значимість, новаторство та принциповість наукових позицій Л. Мазепа сьогодні потребують аналізу та належної їм оцінки. Це можливо здійснити на підставі низки нечисленних публікацій довідниково-інформативного характеру, де вказані базові статистичні дані з життєпису музиканта [9; 11], а також у співставленні найважливіших напрямків діяльності і найістотніших одноосібних наукових напрацювань [2–5; 8; 14; 15] та досліджень, реалізованих у співавторстві [1; 6; 7; 10; 12; 13; 16], які докорінно змінили усталені підходи до хронології, трактування національних складових,

систематизації музично-мистецьких та музично-освітніх явищ краю. **Метою** даної розвідки є аналіз підстав формування особистості визначного українсько-польського дослідника музичної культури Львова і Галичини, історика, архівіста, культурно-громадського діяча, освітянина Лешека Мазепа, становлення його світоглядної системи та комплексу наукових позицій, їх втілення в його науковій і культурно-громадській діяльності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сьогодні важко стверджувати, якій сфері своєї діяльності він віддавав більше часу: науково-педагогічній роботі у Львівській національній музичній академії імені М. В. Лисенка (понад 40 років праці на посадах старшого викладача, доцента (1978), професора (1990)) та на Факультеті музики Жешувського університету (23 роки) чи культурно-просвітницькій та організаційній праці. Адже він був фундатором Товариства польської культури Львівщини [Towarzystwo Kultury Polskiej Ziemi Lwowskiej] (1988), засновником Жешувського музичного товариства [Rzeszowskie Towarzystwo Muzyczne] (2001). В роки незалежності України та декомунізації Польщі він багато зробив у справі українсько-польського порозуміння, був активним членом «Руху за перебудову України», Товариства української мови імені Т. Шевченка (ТУМ), підтримував тісні контакти з В'ячеславом Чорноволом, Михайлом Горинем, Іриною Калинець, професором Орестом Влохом. У співпраці з професором Юрієм Ясіновським ним ініційовано проведення циклу польсько-українських міжнародних конференцій та наукових симпозіумів «Musica Galiciana», засновано однойменну періодичну наукову збірку, яку видає Жешувський університет. Завдяки цьому проекту ми отримали змогу відкривати для себе забуті (іноді й невідомі) сторінки історії музичної культури Галичини в контексті українсько-польських взаємозв'язків.

Хоча за освітою він був композитором, до дослідницької діяльності прийшов з переконання в необхідності встановити достовірність історичних даних про полінаціональне музичне минуле краю. Він є автором понад 500 різнобічних музикознавчих публікацій: публіцистики, статей довідниково-енциклопедичного характеру, історичних і краєзнавчих розвідок, монографій українською, польською, російською, білоруською, німецькою, хорватською та англійською мовами. Дослідження велись у трьох взаємопов'язаних напрямках: комплексне вивчення історично обумовлених особливостей музичного життя (творчості, виконавських традицій) Львова у різних національно-культурних середовищах, музичної освіти Львова й Галичини та проблем польсько-українських взаємин. Науковець сформував велику приватну музичну бібліотеку та унікальний архів, які містять безцінні артефакти музичної культури регіону, пов'язані з Галицьким і Польським музичними товариствами, СУПромом, Вищим музичним інститутом ім. М. Лисенка у Львові.

Л. Мазепа був людиною надзвичайно інтелігентною, працездатною та різносторонньою. Поляк за національністю, він народився в Стрию у 1931 році у вчительській родині, в якій ідеї збереження традицій, історичної та культурної пам'яті про минуле рідного краю сприймалися як життєве покликання. Ці переконання він сприйняв через розповіді матері, бабусі та дідуся, які опікувались його вихованням (батька втратив у 3-річному віці) [5, с. 212]. Завдяки типовому для галичан мішаному походженню по обох лініях – і батьківській, і материнській (поляки, русини-українці, угорці, австрійці, німці), він був вихований у повазі до багатонаціонального

минулого галицького краю. В родині церковні свята відзначалися за григоріянським (польським) і за юліянським (українсько-русинським) календарем, родичі досконало знали польську, українську та німецьку мови. Ця повага до багатонаціональної історичної пам'яті проявилась пізніше і в його дослідженнях про музичну культуру Галичини як приклад толерантної, а тому плідної та успішної співпраці представників різних національних громад, які заселяли цей край.

Вже в дитинстві та підлітковому віці Л. Мазепа виявив замилювання до музики, спробував вступити до музичної школи. В сусідів, які мали непогане піаніно, часто грав, імпровізував і пробував компонувати нескладні п'єси. Згодом приватно відвідував лекції гри на органі та фортепіано в місцевого органіста парафіяльного костелу, декілька років був органістом та міністрантом у костелі, де познайомився з майбутнім відомим диригентом Юрієм Луцівом, який диригував невеличким хором колективом. Декілька років удосконалювався в грі на фортепіано і теорії музики у відомій стрийській піаністці, випускниці консерваторії Галицького музичного товариства пані Анни Шепарович, яка переконувала його стати не лише піаністом, але й органістом, композитором, диригентом, музикознавцем [9, с. 89]. В юнацькі роки брав участь у молодіжних музичних салонах як композитор та виконавець власних опусів, де спілкувався з молодим Зеноном Дашаком – випускником стрийської музичної семирічки, який навчався у Львівській державній консерваторії (згодом заохотив вступати туди і батька). У 1948–1953 роках здобуває музичну освіту як композитор у класі професора Адама Солтиса, в якого ще до поступлення в консерваторію брав приватні лекції з композиції, поліфонії та гармонії. Контакти з Мистцем такого формату, як доктор музикології професор А. Солтис (ключова постать музичного життя міжвоєнного Львова, колишній директор Польського музичного товариства у Львові, син видатного музичного діяча Галичини Мечислава Солтиса), мали величезний вплив на його формування і як музиканта, і як особистості [14, с. 120–132].

Поряд з композицією, від початків навчання Л. Мазепу приваблювала наукова діяльність: він став членом молодіжної секції Львівського відділення Спілки композиторів України, активним членом наукового студентського гуртка консерваторії, організатором неформальних музично-мистецьких зустрічей студентів-однотимців – теоретиків і композиторів, систематично працював в Кабінеті мистецтв Львівської наукової бібліотеки ім. В. Стефаника НАНУ, щоби підготуватись до виступів перед своїми товаришами [5, с. 218–220].

Після закінчення вишу він реалізував себе як композитор та диригент, а від початку 1960-х рр. почав працювати в консерваторії. Тут знову долучився до організації, педагогічної та, насамперед, наукової праці. Вона почалася з редагування, формування довідників для вступників у консерваторію. У бібліотеці Львівської музичної академії зберігається чимало неопублікованих праць Л. Мазепи цього періоду – розробки й розвідки, а також значна кількість інструментовок для різних інструментальних складів. Послідовна й заангажована наукова діяльність Лешека Мазепи розпочинається в 1970-ті роки, завдяки співпраці з завідувачкою консерваторської бібліотеки Ярославом Колодій. Вона зауважила аналітичне мислення, вміння синтезувати та зіставляти дані, вибудовуючи логічну цілість [9, с. 120–121]. Авторитетне слово колишньої учениці академіка Адольфа Хибінського (керівника

кафедри музикології Львівського університету, в якого вона захистила магістерську працю) окрило його і мобілізувало до подальшої роботи та пошуків. Згодом, за збереження у фондах консерваторії заборонених тодішньою владою творів українських композиторів (зокрема гімну М. Вербицького «Ще не вмерла Україна») Ярославу Колодій було звинувачено в «буржуазному націоналізмі», а 1975 року звільнено з посади. Професор Стефанія Павлишин також підтримала його дослідницькі зацікавлення, особливо щодо історії фахової музичної освіти, яка передувала заснуванню Львівської консерваторії [11, с. 161–162]. Пошук інформації призвів до докладного і масштабного вивчення львівської преси XIX і XX ст., публікацій українською, польською й німецькою мовами та значного масиву документів у львівських архівах та бібліотеках. Так зародився його стійкий інтерес до архівної справи і джерелознавчих досліджень, на підставі яких в радянський час було можливо реалізувати об'єктивну і політично незаангажовану наукову працю.

Варто згадати, в яких умовах батько розпочинав свої наукові пошуки. Під час і після Другої світової війни 1939–1945 років на землях Західної України, приєднаних до УРСР, а *de facto* – до СРСР, тут панував ідеологічно-політичний тиск поглядів та дій владних структур, які намагалися підняти престиж комуністичної культури, зокрема й музичної – шляхом не тільки замовчування, але й заперечення, а то й шельмування здобутків мистецького життя Львова, культурних процесів в багатонаціональній Галичині до Другої світової війни. Згідно з радянською історіографією, все, що було до «золотого вересня» 1939 року, нівелювалося всіма доступними для влади способами, нерідко злочинними (вивіз та нищення архівів, історичних пам'яток, усунення з посад і навіть фізичного винищення видатних діячів). Завдяки цьому покоління 70-х років XX ст. мало повністю викривлене поняття про стан і шляхи розвитку музичної культури в Галичині. В такій атмосфері фальсифікацій та замовчування Лешек Мазепа зважується відкривати забуті сторінки музичної історії, здійснювати масштабні джерелознавчі дослідження і оприлюднення результатів, які ламатимуть стереотипи. Йому довелося працювати у багатьох львівських архівах (Центральному державному історичному архіві України у Львові, Державному архіві Львівської області, архіві Львівської національної музичної академії ім. М. В. Лисенка [консерваторії. – *Т.М.*]) і бібліотеках (відділах мистецтва, рідкісної книги, рукописів Львівської національної наукової бібліотеки України імені В. Стефаника, Науковій бібліотеці Львівського національного університету ім. І. Франка, бібліотеці Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України), а також в архівах та бібліотеках Києва (Центральний державний архів жовтневої революції УРСР – тепер Центральний державний архів вищих органів влади та управління України (ЦДАВО України), архів та бібліотека Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАНУ, Наукова бібліотека Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка, Національна бібліотека України імені В. І. Вернадського, Державний архів Міністерства культури України, архів та бібліотека Національної музичної академії ім. П. І. Чайковського, архів Лаври), Москви (Центральний державний архів літератури і мистецтва СРСР, архів і бібліотека Московської державної консерваторії ім. П. І. Чайковського), у фондах віденських архівів та бібліотек (Oesterreichisches Staatsarchiv, Archiv der Universität Wien, Oesterreichische Nationalbibliothek, Institut für Musikwissenschaft der Universität Wien, Albertina, Institut für

Theaterwissenschaft der Universität Wien), польських бібліотек Кракова (Бібліотека Ягеллонського університету, Інституту музикології, Бібліотека музичної академії), Варшави (Національна бібліотека, Бібліотека Варшавського університету, Бібліотека Інституту мистецтв Польської академії наук), Вроцлава (Бібліотека Національного закладу ім. Оссолінських, Бібліотека музичної академії ім. Кароля Ліпінського), Катовіц (Бібліотека Музичної академії ім. Кароля Шимановського), Цешина, Жешува, Перемишля, Любліна, Познані тощо. Чисельні виписки (їх найбільше) та ксерокопії джерел, документальні збірки з його особистого архіву досі служать цінним інформативним матеріалом для подальших наукових досліджень та розробок. Так, дослідження історії Консерваторії спонукало до розгляду всієї системи музично-фахової освіти Східної Галичини та виконавських традицій Львова у різних національних громадах від найдавніших часів до сучасності.

Ймовірно в той же час (на початку 1970-х років) завідувач кабінету звукозапису Львівської консерваторії Єжи Шибальський, побачивши послідовну зацікавленість Л. Мазепи названою науковою тематикою, вирішив передати йому на збереження врятовані ним від остаточного знищення друковані і рукописні документи XIX–XX століть, що стосувалися Галицького й Польського музичних товариств та їх консерваторії, філармонії тощо. Вони досі зберігаються у нашому домашньому архіві. На їх підставі мною написано монографію, присвячену ГМТ [8] і захищено у 2018 році докторську дисертацію «Галицьке Музичне Товариство у культурно-мистецькому процесі XIX – початку XX століття».

Поштовхом до низки міжнародних публікацій на тему музичного минулого Львова стало звернення у 1973 році тодішнього головного диригента і художнього керівника Львівської філармонії Ісаака Паїна з проханням знайти для Музичної академії у Загребі відомості про чеського скрипаля Вацлава Гумля (Vaclav Huml), концертмейстера симфонічного оркестру новозаснованої Львівської філармонії (1902), в подальшому – засновника загребської скрипкової школи. Результати наукового пошуку лягли в основу його першої зарубіжної публікації «Vaclav Huml u Lavovu» [15, с. 21–24]. Знаковою та переломною для наукової кар'єри батька наступного року стала пропозиція співпраці від Дмитра Колбіна, відомого вже тоді в Австрії дослідника «львівського Моцарта», до якого звернулися з однієї з найбільш авторитетних у світі музичних багатотомних енциклопедій «Die Musik in Geschichte und Gegenwart» (MGG). Він запропонував Л. Мазепі написати у співавторстві статтю про музичний Львів, яка з'явилась у MGG у тому ж році під назвою «Lemberg: Die Musik in Geschichte und Gegenwart» [13, с. 1111–1114]. Цією публікацією батько дуже пишався – адже це була перша в музикознавчій літературі стаття, яка комплексно висвітлювала полікультуралізм музичної культури Львова в історичному процесі. Згодом цей же матеріал з'явився в «Музыкальной энциклопедии» під редакцією Ю. Келдиша [3, с. 346–350]. Той самий науковий підхід притаманний відповідним розділам у 3 та 4 томах «Історії української музики» [1, с. 276–313; 10, с. 314–338].

Про науковий авторитет Лешека Мазепи красномовно промовляє факт, що він, у той час єдиний серед академіків, докторів наук і професорів – наукових консультантів таких видань, як «Українська радянська енциклопедія» (УРЕ, вид. 2-е, Київ, 1980–1984), чи «Украинская советская энциклопедия» (УСЭ вид. 2-е, Київ, 1980–1984), був дослідником без наукового ступеня. Траплялись і прикрі випадки, пов'язані з

його авторством або співавторством. Наприклад, редакція англійської енциклопедії «The New Grove Dictionary of Music and Musicians», яка видавалась в Лондоні в 1980 році під редакцією С. Саді [S. Sadie] [12, с. 381–382], без узгодження з ним, базується на названій вище німецькомовній статті, додала ще пару «співавторів», які зробили лише неістотні доповнення; редакція українських мистецьких біографічних словників-довідників надрукувала низку його статей взагалі без подання прізвища автора тощо. Батько неодноразово вказував на використання розлогіх цитат його публікацій без посилання на автора не лише у посторінкових виносках, але й у списку джерел.

В 1985 р. у Московській державній консерваторії ім. П. І. Чайковського Л. Мазепа успішно захищає кандидатську дисертацію «Розвиток музичної освіти у Львові (XV–XX ст.)» – фундаментальну працю у двох томах [2]. Захист став можливим лише у Москві після тривалих років опозиції, протистояння нищівній критиці, оскільки київське мистецько-наукове керівництво категорично не допускало роботу до захисту через невідповідність загальноприйнятому політичному курсу. А в цій праці автор сміливо та докладно аргументував і довів тезу щодо наявності тривалої, розвиненої і самобутньої музично-мистецької традиції Галичини до «золотого вересня» 1939 року. Опонентами були двоє колишніх львів'ян, випускників Львівської консерваторії: доктор мистецтвознавства професор Іван Федорович Ляшенко і кандидат мистецтвознавства доцент Анатолій Вікторович Конотоп, які високо оцінили його дослідження. Спираючись на численні документи, маловідомі друковані матеріали з архівів Львова, Києва, Москви, Луцька, Ужгорода, Рівного, Тернополя, Чернівців, автор дослідження реконструював цілісну картину музичної освіти та розвитку музичного життя краю від XV до XX століття (до 1984 року), що значно переросло усталені рамки дисертації. Завдяки багаторічній кропіткій пошуковій праці він увів до наукового обігу значну кількість даних про музикантів середньовічної та ранньомодерної доби у Львові на підставі ґрунтовного аналізу касових книг видавців та прибутків Львівського магістрату за 1444–1683 роки, львівського міського суду, протоколів магістрату та присяжного суду за 1382–1389 роки, встановив безліч знакових подій та імен діячів (педагогів, виконавців, композиторів, організаторів музичного життя), висвітлив діяльність навчальних закладів та мистецьких інституцій, визначив чи уточнив численні дані і дати. На сторінках своїх досліджень науковець постійно веде аргументовану дискусію з відомими музикознавцями, які допустили у своїх працях неточності, а в деяких випадках навіть спотворення важливих подій і фактів, і тим самим доводить абсолютну безпідставність ідеологічних фальсифікацій історії музичної культури Львова і краю.

Наукові напрацювання Л. Мазепа (в тому числі фундаментальна двотомна праця «Шлях до музичної Академії у Львові» і нарис «З історії вокалістики у Львові», які постали у співавторстві зі мною [6; 7; 16], польськомовна монографія «Адам Дідур у Львові», численні статті про окремі постаті та явища польсько-української музичної культури, написані ним в період 1990–2000 років) є свого роду компендіумами-посібниками, в яких містяться найважливіші відомості про музичну культуру Львова від найдавніших часів до сучасності. В них повністю відсутні тенденційний ідеологічний, націоналістичний чи політичний підтексти, натомість Л. Мазепа акцентував увагу на напрямках співпраці різнонаціональних творчих колективів та

окремих митців. Очевидно, насправді вона не завжди розгорталась безхмарно, з історії відомі гострі міжнаціональні конфлікти, які відбувались і на теренах культури, проте завданням автора було показати, що стосунки між людьми високої культури, якщо вони справді такими були, могли долати і долали будь-яке протистояння. Його зацікавлення цією тематикою знайшло своє втілення в низці публікацій про польсько-українські взаємини, проблеми і перспективи польсько-української співдружності та міжнаціонального єднання (як, наприклад, розвідка «Поляки у Львові» [4, с. 520-542] на замовлення Інституту українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України у 1996 році). Непохитну лінію на об'єктивне дотримання історичної правди засвідчує і те, що він глибоко і емоційно пережив зміну назви Консерваторії у Львові на Інститут. У 2000 році навчальний заклад перейменовано в Музичну Академію, чим було визнано спадковість і тяглість традицій музичної освіти у Львові.

Висновки. Лешек Мазепа був музикантом у широкому розумінні цього слова: композитором, педагогом, організатором, дослідником, і в кожному з напрямків реалізувався послідовно і плідно. Поляк за національністю, сформований в українському середовищі, учень Адама Солтиса, добре ознайомлений як з польською, так і з українською культурою, він зумів піднятися над вузьконаціональними інтересами і об'єктивно висвітлити музично-мистецьку історію, неповторну культурну атмосферу і самобутність Львова, спираючись виключно на документи і факти, за що неодноразово був критикований як польськими, так і українськими радикальними колами. Його джерелознавчі роботи цінні для сучасних музикознавців великою сумлінністю й прискіпливістю до деталей, системною аргументацією дат, статистики, формуванням на їх підставі об'єктивної реконструкції цілісної картини історично-культурних явищ, європейським комплексним музикологічним підходом до аналізу музичних творів, явищ, подій і процесів. Цим він створив потужне підґрунтя для широкого спектру подальших дослідницьких проєктів, започаткував особливо важливий в наш час вектор наукової і мистецької співпраці представників різних національних громад полікультурного Львова і Східної Галичини.

Література

1. Клин В. Л., Мазепа Л. Концертно-музичне життя // Історія української музики (кінець XIX – початок XX ст.). Київ: Наукова думка, 1991. Т. 3. С. 314-338.
2. Мазепа Л. З. Развитие музыкального образования во Львове (XV–XX ст): дис. ... канд. искусств.: 17.00.02 «Музыкальное искусство». Москва: МГК им. П. И. Чайковского, 1985. I том. 236 с., II том. 132 с.
3. Мазепа Л. Львов // Музыкальная энциклопедия / Гл. ред. Ю. Келдыш. Москва: Советская энциклопедия, 1976. Т. 3. С. 346-350.
4. Мазепа Л. Поляки у Львові // Львів. Історичні нариси / Упорядники: Ярослав Ісаєвич, Феодосій Стеблій, Микола Литвин. Львів: Інститут українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, 1996. С. 520-542.
5. Мазепа Л. Сторінки музичного минулого Львова. З неопублікованого. Львів: Сполом, 2001. 280 с.
6. Мазепа Л., Мазепа Т. Шлях до Музичної Академії у Львові: в 2-х т. Том I. Від доби міських музикантів до Консерваторії (XV ст. – 1939 р.). Львів, 2003. 287 с.
7. Мазепа Л., Мазепа Т. Шлях до Музичної Академії у Львові: в 2-х т. Том II. Від Консерваторії до Академії (1939-2003). Львів, 2003. 199 с.

8. Мазепа Т. Л. Соціокультурний феномен європейських музичних товариств XIX – початку XX століть на прикладі Галицького Музичного Товариства. Львів : Растр-7, 2017. 474 с.
9. Мазепа Т. Лешек Мазепа. Біо-бібліографічні відомості та інші матеріали. Львів: БаК, 2005. 183 с.
10. Муха А., Мазепа Л. Музично-театральне життя. Історія української музики (кінець XIX – початок XX ст.). Київ 1991. Т. 3 С. 276-313.
11. Павлишин С. Наукова праця Лешка Мазепа // Мазепа Т. Лешек Мазепа. Біо-бібліографічні відомості та інші матеріали. Львів, 2006. С. 161-162.
12. Chylinska T., Kolbin D., Mazepa L., Wirsta A. The New Grove Dictionary of Music and Musicians / Red. S. Sadie. London: Macmillan, 1980. vol. 11. p. 381-382.
13. Mazepa L. Kolbin D. Lemberg // Die Musik in Geschichte und Gegenwart / Red. F. Blume. Kassel: Bärenreiter-Verlag, 1974. S.1111-1114.
14. Mazepa L. Rozmyślania i wspomnienia o Lwowie i lwowiakach. Lwów, Wydawnictwo Kuriera Galicyjskiego 2011. 238 s.
15. Mazepa L. Vclav Huml u Lavovu. Muzika. Zagreb, 1973. № 1. S. 21-24.
16. Mazepa T., Mazepa L. Szkice z dziejów wokalistyki we Lwowie. Wrocław: Polskie Stowarzyszenie Pedagogów Śpiewu, Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu, 2008. 296 s.

References

1. Klyn, V. L., & Mazepa, L. (1991) Concert-musical life. In: *Istoriia ukrainskoï muzyky (kinets XIX – pochatok XX st.)*. (Vol. 3, pp. 314-338). Kyiv: Naukova dumka [in Ukrainian].
2. Mazepa, L. Z. (1985) The development of music education in Lviv (XV-XX c.): (Doctoral dissertation) Moskva. Vol. I, 236 s., Vol. II, 132 s. [in Russian].
3. Mazepa, L. (1976) Lvov. In: Musical encyclopedia / Hl. red. Yu.Keldysh. (Vol. 3, pp. 346-350). Moskva, Sovetskaia entsyklopedyia. [in Russian].
4. Mazepa, L. (1996). Poliaky u Lvovi. In: *Lviv. Lviv. Historical Essays* / Yaroslav Isaievych, Feodosii Steblii, Mykola Lytvyn. (pp. 520-542). Lviv: Instytut ukrainoznavstva im. I. Krypiakevycha NAN Ukrainy [in Ukrainian].
5. Mazepa, L. (2001). Pages of musical past of Lviv. Unpublished.. Lviv : Spolom [in Ukrainian].
6. Mazepa, L., & Mazepa, T. (2003). The Way to the Music Academy in Lviv: in 2 t. (XV c. – 1939). Lviv: Spolom [in Ukrainian].
7. Mazepa, L., & Mazepa, T. (2003). The Way to the Music Academy in Lviv: in 2 t. Volume II. Passed Conservatory to the Academy (1939-2003).. Lviv: Spolom [in Ukrainian].
8. Mazepa, T. L. (2017). Socio-cultural phenomenon of European musical societies of the XIX – early XX centuries on the example of the Galician Music Society. Lviv: Rastr-7 [in Ukrainian].
9. Mazepa, T. (2005). Bio-bibliographic information and other materials. Lviv: BaK [in Ukrainian].
10. Mukha A., & Mazepa L. (1991). Musical and theatrical life. History of Ukrainian music (end of the XIX – early XX centuries). (Vol. 3, pp. 276-313). Kyiv [in Ukrainian].
11. Pavlyshyn, S. (2006). Scientific work by Leszek Mazepa. In: Mazepa T. Lieshek Mazepa. Bio-bibliografichni vidomosti ta inshi materialy (pp. 161-162). Lviv: BaK [in Ukrainian].
12. Chylinska, T., Kolbin, D., Mazepa, L., & Wirsta, A. (1980). Lviv. In: The New Grove Dictionary of Music and Musicians / Red. S. Sadie. (Vol. 11, pp. 381-382). London: Macmillan [in English].
13. Mazepa, L., & Kolbin, D. (1974). Lemberg. In: Die Musik in Geschichte und Gegenwart / Red. F. Blume. (Vol. 5, pp.1111-1114). Kassel: Bärenreiter-Verlag. [in German].
14. Mazepa, L. (2011) Rozmyślania i wspomnienia o Lwowie i lwowiakach. Lwów: Wydawnictwo Kuriera Galicyjskiego [in Polish].

15. Mazepa, L. (1973). Vaclav Huml u Lavovu. In: Muzika. Zagreb. 1, pp. 21-24 [in Croatian].
16. Mazepa, T., & Mazepa L. (2008). Szkice z dziejów wokalistyki we Lwowie. Wrocław: Polskie Stowarzyszenie Pedagogów Śpiewu, Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu [in Polish].

Teresa Mazepa. Leszek Mazepa – an outstanding researcher of musical culture of Lviv and Galicia: from the middle ages to the present.

The article deals with the formation of the peculiarity of the famous art historian, Ukrainian-Polish researcher of the musical culture of Lviv and Galicia, a historian, archivist, a cultural public figure, an educator, a teacher of many years at the M.V. Lysenko Lviv National Music Academy and the Faculty of Music of the Rzeszow University Leszek Mazepa, the formation of his ideological system and a set of scientific positions, their implementation in his scientific and cultural and public activities.

The principles of his scientific activity are systematized and generalized on the basis of analysis of the most innovative and sign works. There are outlined the circle of L. Mazepa's scientific interests, features of the style of scientific activity, specificity of argumentation, discussion and controversy concerning the established pseudo-scientific positions. Consideration of the methodological grounds, arguments and beliefs of the scientist in the field of integrated analysis of multicultural sources of the musical history of the region, of the Ukrainian-Polish music and art contacts, phases and varieties of music school, creates the basis for assessing the significance of his achievements and the logic of building further research in each of the general directions, were initiated by L. Mazepa.

Key words: Leszek Mazepa, Lviv, Lviv Conservatory, musical culture of Lviv and Galicia, musical education, musicology, history, Polish-Ukrainian relations.